

ת"פ 12487/06/16 - מדינת ישראל נגד אברהים סלאמה

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 12487-06-16 מדינת ישראל נ' סלאמה (עציר)

בפני	כבוד השופטת חגית מאק-קלמנוביץ
בעניין:	מדינת ישראל
	ע"י פרקליטות מחוז ירושלים
	נגד
	אברהים סלאמה (עציר)
הנאשם	ע"י ב"כ עו"ד לאה צמל

גזר דין

העובדות וטענות הצדדים

1. הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות של שוד והחזקת סכין, וזוכה מעבירות של תקיפת בת זוג ואיומים. העובדות פורטו בהכרעת הדין מיום 26.2.17. בקצרה, מדובר באירוע אלימות כלפי אשתו של הנאשם. הנאשם הגיע לבית אם המתלוננת, בו מתגוררת המתלוננת, וחיפש כסף על גופה של המתלוננת. המתלוננת התנגדה לחיפוש, והנאשם הוציא סכין שהחזיק בפיו, איים על המתלוננת והוציא מכיסה סכום של 1,000 ₪, וכן טלפון ותעודת זהות של המתלוננת. כשהמתלוננת אמרה שתתלונן במשטרה, הנאשם קילל ואיים שירצח אותה. לאחר מכן עזב את המקום.
2. ב"כ המאשימה טענה בטיעוניה לעונש כי אירוע השוד בו הורשע הנאשם הוא למעשה גם אירוע של אלימות במשפחה. היא ציינה כי התקפה נעשתה בבית בו התגוררה המתלוננת, על ידי בן זוגה, וכי הסכום שנשדד, גם אם אינו גבוה באופן אובייקטיבי, הוא משמעותי מבחינתה של המתלוננת. היא התייחסה לכך שהנאשם נטל מהמתלוננת את תעודת הזהות והטלפון, שהם פריטים המהווים את זהותו של אדם, כשהטלפון מכיל פרטי מידע חיוניים ואישיים. לטענת ב"כ המשימה, הנאשם פגע בערכים המוגנים של שלמות הגוף והרכוש, תחושת הביטחון של המתלוננת ושל כל אדם, ו"גניבת חיים" של המתלוננת. התובעת הפנתה לפסקי דין בעבירות דומות וטענה כי המתחם שיש לקבוע למעשי הנאשם נע בין שלוש לבין שש שנות מאסר בפועל. בהתחשב בעברו הפלילי של הנאשם, בניהול ההוכחות ואי נטילת האחריות וכן בהימנעות מבקשת תסקיר של שירות המבחן ומהצגת נסיבות אישיות, ביקשה ב"כ המאשימה להטיל על הנאשם עונש ברף העליון של המתחם, בנוסף להפעלת מאסרים על תנאי שנגזרו עליו במצטבר לעונש בתיק זה.
3. ב"כ הנאשם התייחסה לנסיבות החיים של הנאשם, אשתו ואמו כפי שעלו משמיעת העדויות בתיק, וציינה כי המתלוננת ואמה ביקשו לשחרר את הנאשם ממעצר. היא טענה כי בנסיבות חייה של המתלוננת, אין זה סביר שהיה בידיה סכום של 1,000 ₪ שאותו שדד הנאשם, וכן טענה כי לא הוכח

שבמקרה זה הטלפון של המתלוננת שימש כארכיון אישי, ואף המתלוננת לא טענה כך. לטענת הסניגורית מדובר באירוע מצער בין בעל ואשתו, על רקע הודעת הבעל כי נשא אישה אחרת על פני המתלוננת, כך שהמוטיבציה לתלונה לא היתה הפלישה לחייה של המתלוננת אלא קיומה של האישה החדשה, כאשר גם קודם לכן הנאשם לא התגורר עם המתלוננת אלא בתל אביב, והיה מעורב בעסקי סמים ואלכוהול. היא ציינה גם את מאמציה של המתלוננת להביא לביטול התלונה שהוגשה. ב"כ הנאשם הזכירה גם את טענת האם לפיה הוכחה על ידי בתה, המתלוננת, את בקשתה לשחרר את הנאשם כדי למנוע ממנה ומביתה להיזרק לרחוב, את מצבה הנפשי של המתלוננת ומחלת הנפש שהיא סובלת ממנה. לדבריה לא ניתן לראות את התיק באופן סטרילי.

באשר לעונש ביקשה ב"כ הנאשם להסתפק במאסר על תנאי חב הפעלה למשך שנה התלוי ועומד נגד הנאשם, ואף היא ביססה את טענותיה על פסיקה (בהודעה שהוגשה, ברשות, לאחר הטיועונים לעונש).

דין והכרעה

4. הערכים המוגנים בעבירת השוד הם שלומו ובטחונו האישי של אדם, וכן הגנת רכושו. במקרה זה נפגעו בנוסף תחושת הביטחון שאדם מבקש ליהנות ממנה בביתו שלו. כמו כן קיימת חומרה מיוחדת בגניבת מכשירי טלפון, אשר במציאות החיים היום הם כוללים מידע אישי וחיוני, כך שערכם לבעליהם גדול בהרבה מהשווי הכספי שלהם.

5. במקרה הנוכחי, העובדות שעלו מהעדויות שנשמעו מצביעות, אכן, על כך שאין מדובר ברקע "טיפוסי" של עבירות אלימות במשפחה: הנאשם והמתלוננת לא התגוררו יחד באופן קבוע, המתלוננת ובתה התגוררו בבית אם המתלוננת בירושלים ואילו הנאשם התגורר בתל אביב וניהל אורח חיים שולי. הנאשם לא גילה עניין בביתו, ואף היו לו טענות שונות בעניינה. המתלוננת סובלת ממחלת נפש, ועל אף שטופלה בתרופות, נראה שלפחות חלק מהזמן לא היתה מאוזנת. אם המתלוננת נדרשה לשאת בעול הפרנסה והטיפול בביתה ובנכדתה, והנאשם ככל הנראה סייע לה בכך. עם זאת ברור שכל הנסיבות המתוארות לא הקנו לנאשם זכות כלשהי לנהוג כפי שנהג כלפי המתלוננת, ולפגוע בגופה וברכוש. ניתן אף לטעון כי ההפך הוא הנכון: במקרים רבים מעשים של אלימות בתוך המשפחה נובעים מהלחצים והחיכוכים המהווים חלק מהחיים המשותפים. אולם במקרה הנדון, הנאשם לא חלק את חייו עם המתלוננת ובזמן האירוע לא גילה בה עניין אלא כמקור לנטילת כספה וחפציה.

6. באשר לרמת הענישה הנוהגת, עיינתי בפסקי הדין אליהם הפנו הצדדים וכן בפסיקה נוספת בעבירות דומות. אציין חלק מהם כדלקמן:

ע"פ 5974/15, **עמוס אבקסיס נ' מדינת ישראל** - המערער הורשע בשוד וקשירת קשר לביצוע פשע, בכך שבהתאם לתכנון והכנות קודמות ובצוותא עם אחר שדד תיק מקשישה. המתלוננת נפלה ונגרמו לה חבלות באגן שמאל. המערער הודה לקראת תום פרשת התביעה, נקבע מתחם שבין ארבעים לשבעים חודשי מאסר והמערער נדון לארבעים ושישה חודשי מאסר, תוך שבית המשפט מדגיש את החומרה המיוחדת שבתקיפת קשישים (אשר אינה קיימת במקרה שבפני).

ע"פ 5780/13, **מאיר בן אבו נ' מדינת ישראל** - המערער הורשע בשוד בנסיבות מחמירות והחזקת סכין.

מדובר בשוד סכום קטן מחנות מכולת כשהמערער רעול פנים ובאיומי סכין יפנית, המערער ניהל הוכחות ולחובתו עבר מכביד. נקבע מתחם שבין שלוש לשש שנות מאסר, והמערער נדון למאסר למשך חמישים ושניים חודשים. בית המשפט העליון קבע כי מתחם הענישה שנקבע בבית המשפט המחוזי מחמיר יתר על המידה ואינו עולה בקנה אחד עם מתחמים שנקבעו לעבירות שבוצעו בנסיבות חמורות יותר. מתחם של שלוש עד שש שנות מאסר נקבע כאשר מדובר במעשי שוד אלימים, בצוותא ובליווי עבירות נוספות. נפסק כי על אף שהעונש שהוטל על המערער סביר כשלעצמו, הרי ששינוי המתחם מחייב גם עדכון של העונש שהוטל על המערער, ועל כן הופחת עונשו לארבעים וחמישה חודשי מאסר בפועל.

אציין כי לנוכח פסק דין זה, בו מצא בית המשפט העליון להתערב במתחם שנקבע גם כאשר העונש נראה בעיניו סביר, לא ברור כיצד במקרה שבפני טוענת המאשימה לאותו מתחם גבוה שבין שלוש לשש שנות מאסר.

ת"פ (מחוזי ב"ש) 2131-06-10, **מדינת ישראל נ' חכים אבו עראר** - המערער הורשע בשוד סכום כסף קטן מנהג אוטובוס באיומי סכין. נקבע מתחם שבין שנה אחת לשלוש שנות מאסר, והנאשם נדון לשמונה עשר חודשי מאסר בפועל.

ת"פ (מחוזי ת"א) 40299/00, **מדינת ישראל נ' מארק סמיד**, הנאשם הורשע בשוד ארנק מקשישה ובהחזקת סכין. למתלוננת נגרמה חבלה ברגלה. הנאשם פנה לשירות המבחן והשתתף במשך תקופה ארוכה במסגרת לגמילה מסמים, ונדון לחמישה עשר חודשי מאסר בפועל והפעלת מאסר על תנאי, שלושה חודשים ממנו במצטבר.

עיינתי גם בפסקי הדין בת"פ (מחוזי ירושלים) 61009-10-15, **מדינת ישראל נ' בשאר סוואפטה**, שם מדובר באירוע מתוכנן מראש של שוד, ובת"פ (מחוזי באר שבע) 33194-01-14, **מדינת ישראל נ' דמיטרי פרוסקוריקוב**, שנסיבותיו חמורות מנסיבות האירוע שבפני.

7. באירוע נשוא הליך זה לא הופעלה כלפי המתלוננת אלימות אלא איומים בלבד. ממילא לא נגרם למתלוננת גופני נזק כלשהו. העבירה בוצעה על ידי המתלונן בלבד, ללא שותפים נוספים, ולא הצריכה תכנון מראש, היערכות מיוחדת או תחכום כלשהו. העבירה היא ברף הנמוך של החומרה של עבירות השוד.

לאור כל האמור אני קובעת מתחם ענישה שבין שנה וחצי לבין ארבע שנות מאסר בפועל.

8. באשר לעונש הראוי בתוך המתחם, אני מביאה בחשבון נסיבות אלו:

לנאשם עבר מכביד מאד הכולל בין היתר עבירות רכוש, אלימות וסמים והוא ריצה עונשי מאסר. לא התבקש תסקיר של שירות המבחן, ולא נשמעו טיעונים כלשהם לגבי נסיבותיו האישיות של הנאשם. נראה שהנאשם מנהל אורח חיים עברייני כאשר שינוי דרכיו אינו עומד על הפרק.

לחובתו שני מאסרים על תנאי שלא היה בהם כדי להרתיעו מביצוע העבירות.

העבירה בוצעה נגד בת זוגו של הנאשם, בבית בו היא מתגוררת.

מאידך, המתלוננת לא נפגעה ולא נגרם לה נזק גופני כלשהו.

הנאשם לא הודה ולא נטל אחריות, הוא הורשע לאחר ניהול הוכחות. עם זאת, הנאשם זוכה מאישום נוסף שכלל שתי עבירות, כך שניהול ההוכחות לא היה לשוא ועל כן אין לזקפו לחובת הנאשם.

בנסיבות אלו אני סבורה שהעונש הראוי מצוי בחלקו הבינוני - גבוה של מתחם הענישה.

9. לאור כל האמור אני דנה את הנאשם לעונש כדלקמן:

(1) מאסר בפועל למשך שלושים חודש בניכוי ימי מעצרו של הנאשם.

(2) הפעלת מאסר על תנאי בתיק 6334-12-13 (מחוזי ירושלים) למשך שנה אחת, ומאסר על תנאי בתיק 15648-12-13 (שלום ירושלים) למשך ארבעים וחמישה יום. שני התנאים יופעלו בחופף זה לזה, וכן בחפיפה חלקית למאסר שנגזר על הנאשם בתיק זה, כך שארבעה חודשים ירוצו בחופף ושמונה חודשים במצטבר למאסר בתיק זה, ובסך הכל ירצה שלושים ושמונה חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.

(3) מאסר על תנאי לשישה חודשים למשך שלוש שנים על כל עבירת אלימות שהיא פשע.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, ד' אייר תשע"ז, 30 אפריל 2017, בנוכחות הצדדים.